

ПРОЛОГ

*Усе почалося з лимонаду,
А скінчилось моїм розбитим серцем.
Отак, моя навіжена супернице,
І закрутилась наша історія.*

Вік — чотирнадцять років.

Дарка

Кахлі на підлозі здригаються під ногами. Повз мене проноситься табун балерин. Їхні стрункі ніжки тупотять, як артилерія перед наступом. Шатенка. Брюнетка. Руденька. Пряме волосся. Кучеряве. Усе зливається в барвисту веселку фасонів і тасьмочок. Я вишуюю поглядом одну біляву голівку, яку б з радістю потовкла просто об цю стоптану підлогу.

Сьогодні можеш не приходити, королево скурва.

Я вклякла на порозі балетної студії моєї мами, вбрана в тісне блідо-рожеве трико. З мого плеча мляво звисає біла спортивна торбинка.

Від тугого вузла голова горить вогнем. Щоразу, як я роблю зі своїм волоссям щось непутяще — мої золоті кучері клаптями опадають на підлогу у ванній. Я кажу мамі, що це через мої сміливі експерименти з волоссям, але насправді це брехня. Якби їй було не пофіг на мене — тільки *реально*, а не для показухи, — вона б знала про це.

Я вкручую свої покоцані пальці в пуанти, намагаючись проковтнути клубок, який застряг у горлі від хвилювання. Вія не прийшла. Дякую тобі, *Марксе*.

Дівки пролітають, мов торпеди, ляскаючи мене по спині. Відчуваю, як їхні смішки відлунюють у моєму порожньому шлунку. Моя торбинка плюхається на підлогу з глухим звуком. Мої однокласниці худіші, стрункіші і гнучкіші за мене, їхні спини рівненькі, наче знак оклику. А я? Я невеличка, мускулиста і схожа на знак запитання. Завжди невпевнена в собі й готова вибухнути будь-якої миті. Мій вираз обличчя не мужній і не імпозантний, а радше зрадливий і непередбачуваний. Я з тих людей, що не вміють приховувати емоцій. Радіючи, я широко усміхаюся, а радію я завжди, коли моя мама дивиться на мене.

«Бубонько, тобі варто піти в гімнастки або в команду підтримки. Там тобі буде значно краще, ніж у балеті».

Але мама вміє часом ляпнути щось таке, від чого моя самооцінка летить у прірву. Оці її слова закарбувалися рельєфною вм'ятиною, але я стримую гнів.

Мелоді Грін-Фалловіл — колишня балерина, яка першого ж тижня у Джуліард зламала собі ногу, їй тоді було 18. Тож від мене чекали видатних успіхів у балеті, щойно я з'явилася на світ. А я — така моя доля — виявилася на рідкість непридатною до нього.

І тут варто трохи розповісти про Вію Скаллі.

Їй теж 14 років, і в ній є все, чого я так відчайдушно прагну. Вона висока струнка блондинка. А найгірше те, що на тлі її таланту моєї танцюльки — просто дика зневага до всіх пунтів на світі.

Три місяці тому Вія отримала лист — запрошення на прослуховування від Королівської Академії балету. Чотири тижні тому полетіла туди. Її батьки-мажори не змогли вирватися з роботи, тож моя мама з зубами вхопилася за можливість полетіти з нею на тиждень до Лондона. І тепер весь клас не може дочекатись, коли стане відомо, чи вчитиметься Вія в Академії. У студії кажуть, що вона має всі шанси. Навіть танцюрист з України, Олексій Петров, шістнадцятирічний самородок, типу як Джастін Бібер у балеті, виклав сторіз про Вію після її прослуховування.

«Не можу дочекатися, коли ми творитимемо магію разом».

Я не здивуюсь, якщо виявиться, що Вія не здатна на жодну магію. Вона завжди була стервом.

— Бубонько, не стирчи у дверях. Ти заважаєш іншим, — наспівує моя мамця, стоячи до мене спиною. Я бачу її відображення у дзеркалі на всю стіну. Вона насуплено проглядає журнал відвідувань, позираючи на двері в надії побачити Вію.

Вибач, мамо, але тут лише твоя донька.

Вія завжди запізнюється, а моя мама, яка ненавидить запізнення, їй потурає.

Я нахилиюсь, щоб підняти свою торбинку, і переступаю поріг студії. Лискучий станок окреслює периметр аудиторії, а з величезних вікон відкривається захоплива панорама на ушавлений центр містечка Тодос-Сантос. Персикового кольору лавки прикрашають вулиці, обсажені деревами,

а кришталево-блакитні башти виблискують тоненькою стрічкою на горизонті, де океан цілується з небом.

Я чую, як відчиняються рипучі двері, і заплющую очі.

Тільки не ти, будь ласка.

— Вія! А ми вже тебе зачекалися! — мамине торохтіння пробігає по моїй спині чергою з пневматичної рушниці, від чого я аж спотикаюсь. По всій аудиторії пирскають смішки. Я ледь встигаю схопитися за станок — за мить до того, як мала б гепнутись колінами на підлогу. Тримаючись однією рукою, я присоромлено сповзаю у незграбне пліє.

— Бубонько, будь чемною і посунься, щоб Вія могла пройти, — муркоче моя мама.

Мамуню, це дуже символічно, але я б хотіла, щоб Вія теж хоч би разочок посунулася заради мене.

Певна річ, її безцінна обдарованість не вдягнули сьогодні балетний костюм, попри те, що в неї є таке італійське трико, про яке інші дівчата можуть тільки мріяти. Вія — зі справді багатой родини, бо навіть заможні не надто поспішають викинути двісті баксів за звичайне трико. На відміну від моєї мами, яка, мабуть, уже змирилася з тим, що балерини з мене не вийде, тому єдине, що їй залишилось — це хоч одягати мене як балерину.

Сьогодні Вія прийшла в коротенькій жовтій сорочці з пташеням Твіті і легінсах з дірками. Очі червоні, на голові безлад. Їй взагалі все по цимбалах, чи що?

Вона криво посміхається і гордовито кидає мені:

— Бубонька...

— Цуценя, — кидаю їй у відповідь.

— Цуценя? — пирскає вона сміхом.

— Я б назвала тебе сучкою, але ж ми обое знаємо, що вкусити ти не годна, бо в тебе зубів немає.

Я поправляю свої пуанти, вдаючи, що попустила її. Але яке там... Вона узурпувала час моєї мами, а діставати мене почала задовго до того, як я стала щось дзвякати у відповідь. Вія вчиться у школі в Сан-Дієго. І каже, ніби це тому, що її батьки вважають дітей у Тодос-Сантосі надто фальшивими і зіпсутими. А батьки хочуть, щоб вона зростала серед *реальних* людей.

А знаєте, що ще фальшивка? Корчити із себе когось іншого. Мушу визнати, що я — манірна принцеса. Можете подати на мене в суд. (Спробуйте зробити це. Я найму дуже крутого адвоката — можу собі дозволити.)

— Почекай мене після заняття, Ві, — підливає масла у вогонь моя мама і розвертається до програвача.

Ві (*Vi!*) користується нагодою розтягнутись — і наступає мені на ногу.

— Упс! Здається, не лише ти тут незграба, Дарко.

— Я б сказала тобі впасти замертво, та боюсь, що моя мама змусить мене піти на твій похорон, а він не вартий мого часу.

— Я б сказала тобі поцілувати мене в дупу, але твоя мама вже давно мене туди цілує. Якби ж вона любила тебе хоча б вполовину того, як любить мене... Хоча це круто — принаймні в тебе є гроші на психолога. І на пластичну операцію.

Вія зневажливо плескає мене по спині, криво посміхаючись, а я ненавиджу, *ненавиджу*, **ненавиджу** її за те, що вона привабливіша.

І я не можу зосередитись аж до кінця заняття. Але я не дура. Хоч я і знаю, що моя мама любить мене більше, ніж Вію, також розумію, що це лише материнський інстинкт.

Здається, минає вічність, та врешті нас відпускають. Усі дівчата парами йдуть до ліфта.

— Дарко, доню, будь ласка, принеси нам напоїв зі «Старбаксу». Мені треба забігти в кімнату для дівчат, а потім дещо обговорити з Ві, я швиденько.

Мама плескає мене по плечу і неквапливо виходить зі студії, лишаючи по собі шлейф від парфумів, немов якийсь чарівний пилок. Моя мама могла б віддати всі свої органи, аби врятувати нігтик котроїсь зі своїх учениць. Вона огортає всіх своїх балерин любов'ю, змушуючи мене страждати від ревнощів.

Я беру мамину сумку і швидко розвертаюсь, щоб не зчепитися з Вією, як каже мій тато, в обміні «прикромцями».

— Бачила б ти її обличчя, коли мене прослуховували... — Вія розтягується перед дзеркалом у мене за спиною. Вона неймовірно гнучка і спритна. Іноді мені здається, що вона могла б обплестись навкруг моєї шиї і задушити до смерті. — Це було феєрично. Вона сказала мені, що судячи з усього, мене не тільки візьмуть, але я ще й буду в них зірочкою. Я почувалась так, наче... — Вона клацає пальцями, підбираючи потрібне слово. Я бачу її у дзеркалі, але не обертаюсь. На моїх очах зрадницьки блищать сльози. — ...Наче я повернула її до життя. Ти ж ніколи не станеш балериною, бо ти така, ну, дуже *ти*. Але ж є ще я. І тепер вона бачить, що хоч хтось із тих, кого вона любить, досяг мети.

Тато каже, що в мені живе зелений Галк, який добряче виростає, коли я починаю заздрити. Часом цей Галк бере гору і робить такі речі, які та Дарка, яку він знає і любить, не зробила б ніколи в житті. А ще він каже, що заздрість — це те, чим нездари відплачують геніям. А я хіба нездара? Дзуськи!

Скажімо так, я з цим не згодна.

Я завжди була популярною і завжди запекло билася за своє місце під сонцем, з якого б ще й відкривався гарний

краевид. Але я вважаю себе цілком звичайною. А от Вія — надзвичайна, вона сяє так яскраво, що аж засліплює всіх навколо. А я — просто пилюка в неї під ногами, мене розтоптали, образили до глибини душі, і з мене лізе Галк.

Ніхто не хоче бути поганою людиною. Але дехто, як оце я, стає такою мимоволі. По щоці в мене пробігає сльоза, і я дякую небу, що ми тут самі. Я обертаюсь і дивлюсь їй в очі:

— Що з тобою? Що за біда?

— Біда — зі мною? — зітхає вона. — Ти зіпсута принцеска, тупа, як дятел, і танцювати не годна. Як у Мелоді Грін-Фалловіл могла народитись така нездара?

«Сама не знаю!» — хочеться закричати мені. Ніхто не хотів би народитися в генія. *Марксе, благослови Шона Леннона* — він вижив попри все.

Придивляюсь до її дорогих пуантів, і моя брова здіймається дугою:

— Тільки не кажи, що принцеса тут лише я одна.

— Яка ж ти дурна, Дарко, — хитає вона головою.

— Зате хоч не така кінчена, як ти! — намагаюся вдати байдужість, але мене всю аж трясє.

— Та ти навіть у першу позицію не можеш нормально стати! — Вія здіймає руки вгору. Її слова — щира правда, і це мене вибішує.

— І ще раз... Яке. Твоє. Собаче. Діло?! — я вже гарчу.

— А таке, що ти тупо займаєш чийсь місце! Я собі дупу рву, а ти опинилася в цьому класі просто через те, що твоя мама тут викладає.

Це мій шанс вивалити їй усю правду.

Що я рву собі дупу набагато сильніше — і саме тому, що я не народилася балериною. Та натомість моє серце розлітається на друзки, наче розбите скло. Я розвертаюсь на підбо-

рах і прожогом кидаюся вниз, до пожежного виходу, перестрибуючи через сходинку. Я вибігаю у полум'яну каліфорнійську спеку. Хтось інший повернув би ліворуч, загубившись у нетрях Ліберті-парку, але я повертаю праворуч і забігаю у «Старбакс», тому що я не можу — *і не стану* — ще більше засмучувати маму. Я роззираюсь навкруги, переконуючись, що нікого зі знайомих нема, і даю волю сльозам, які цілу годину збиралися важким тягарем у грудях. Стаю в чергу, рвучко відкриваю мамину сумочку, витираючи сльози рукавом. Щось падає на підлогу, я нахиляюся...

Це конверт з моєю домашньою адресою, але ім'я адресата шокує мене.

Сильвія Скаллі.

Шморгаючи, я розриваю конверт. І мене ні на мить не зупиняє те, що лист адресований не мені. Дивлюся на ім'я Вії над своєю адресою — і хочеться голосити так, щоб тут обвалилися стіни. Перше, що помічаю, — емблему вгорі.

Королівська Академія балету.

Мої очі, наче платівка, яку заїло, раз у раз перечитують один і той самий рядок.

Лист про зарахування.

Лист про зарахування.

Лист про зарахування.

Вію зарахували. Я мала б радіти, що вона не мозолитиме мені очі хоча б кілька місяців, та натомість мене аж обпікає кислочий присмак заздросців.

У неї є все.

Батьки. Гроші. Слава. Талант. І що найгірше — пильна увага моєї мами.

У неї є все, а в мене нічого немає, і Галк у мені починає рости. Він стає таким величезним, що вже тисне на мої груди.